

Néhány éve költözött Pécsre. Kedves, vidám lényével meghódította a Bóbita Bábszínház közönségének és a társulat tagjainak a szívét. Február 14-én megkapta a Bóbita talán legfontosabb személyes-szakmai elismerését, a Hang Gábor-díjat. Papp Melindával (képűnkön, bábtársaival), a Bóbita Bábszínház igazgatóhelyettes-művészeti vezetőjével és bábszínészével debreceni és pécsi életéről, a díjról és terveiről beszélgettünk.

- Mit éreztél a díj átvételekor?

- A díj különösen nagy öröm számomra, mert nemrégiben jöttem a Bóbitába, ráadásul másik városból, teljes életet cseréltem. Az első évben, mikor idekerültem, sokszor éreztem honvágyat és voltak kétségeim afelől, hogy tényleg hosszú távú lesz-e ez a kapcsolat a bábszínházzal. A két város, Debrecen és Pécs annyira nagyon más mentalitású, más a tempója. Természetesen akartam, hogy jó legyen és pakoltam bele az energiát. Egy év elteltével azt vettem észre, hogy megszerettem itt lenni, megkedveltem az embereket.

- Mikor és hogyan vetődött fel, hogy Pécsre jöjj, mindez milyen előkészületek után történt?

- 2001-ben **Sramó Gábor**, a Bóbita Bábszínház igazgatója rendezett egy felnőtt előadást a debreceni Vojtina Bábszínházban, aminek én 1996 óta a bábszínésze voltam. Én is játszottam ebben az előadásban, nagyon sikeres darab volt. Több fesztiválon előadás-fesztiváldíjat, illetve személyes színészi fesztiváldíjakat nyertünk vele. Ez a rendező-színészi együttműködés és az emberi összhang nagyon jónak bizonyult köztem és Gábor között: nagyon sokat beszélgettünk, jól megértettük egymást. Természetesen azt fontolgatta a fejében, hogy leszerződtesse engem Pécsre. Ezért 2001 óta minden évben felhívott ez ügyben. A volt férjem színész, akit szerződés kötött akkoriban is a debreceni színházhoz, ezért csak abban az esetben jöttem volna, ha a férjem is meg tudja ezt tenni. Minden évben kedvesen passzoltam a dolgot, de mondtam, hogy „Gábor, te leszel az első ember, akinek szólni fogok.” Győrbe is hívtak abban az időben, a Vaskakas Bábszínház bábművész-igazgatónője, **Kocsis Rozi**, aki a 2015 januárjában nálunk rendezett „Dödölle” című előadás premierjén ezt szöve is tette... 2009-ben viszont már lazulni látszottak az életem keretei Debrecenben. Úgy éreztem, hogy amit itt meg tudtam tenni emberként, magánemberként, tanárként, azt megtettem. Innen kellene tovább lépni, de jelen pillanatban a körülmények Debrecenben erre nem adottak. Úgyhogy két lehetőségem volt: vagy lépek és váltok egy nagyot, vagy megkeseredetten feladom az álmaimat, ami rám nem jellemző.

Schneider Jankó

és

Nagy Viki

esküvőjén Debrecenben

(Schneider Jankó jeles bábművésze és az előző művészeti vezetője volt a Bóbitának)

Sramó Gábor ismét feltette az évi adekvát kérdést, hogy „Na, mikor szerződsz Pécsre?”, és azt válaszoltam, hogy „Gábor, ha hívsz.” Ha kapok egy olyan ajánlatot, amiért érdemes, jövök”. Ez volt 2009 nyarán. 2010 decemberében egy előadás után lejöttem a színpadról, és bent az öltözőben csöngött a telefonom, Sramó Gábor hívott. „Szia! Van-e kedved a 2011-es évadtól a Bóbita Bábszínház igazgatóhelyettes-művészeti vezetője és bábszínésze lenni?” Hirtelen lefagytam, és mondtam, hogy kérek egy hónap gondolkodási időt, megbeszéltem a családommal, a volt vojtinás igazgatónőmmel, és úgy döntöttem, hogy belevágok. Azért is örülök különösen, mert úgy érzem, van értelme annak, hogy itt vagyok.

- Milyen élményed van Hang Gáborral kapcsolatban?

- A híres *O’Kane és a holttest* című előadásban láttam Nyírbátorban, legendás szereposztásban:

Újvári Janka, Pályi János és Hang Gábor játszottak együtt. A darabot Sramó Gábor rendezte, Hang Gáborral nagyon jó barátok voltak. Ahogy néztem a darabot, folyamatosan az járt a fejemben, hogy ők a nagybetűs példaképek,

magam is ilyen bábszínész akarok lenni. Hang Gábor zseniális színész volt, elképesztően játékos, kreatív, ösztönös zseni. A humorérzéke is kiemelkedő volt. Nagyon szép gesztusnak tartom, hogy ezt a díjat alapították a kollégái és a volt felesége.

- Mi az, amit Hang Gábor át tud adni nekünk, milyen szellemiség jellemezte?

- Szerintem egyrészt nagyon fontos, hogy egy társulatban vidáman, kedvesen és jó szándékkal közeledjünk a többiekhez. A másik pedig, hogy amikor színpadon vagyunk, akkor se felejtjük el, hogy ennek az egésznek, amit csinálunk, a játék a lényege. Lehet ott bármilyen bábtechnika: élőjáték, árnyfigura, bármi – ha kieresztjük a palackból a játék és a kreativitás szellemét, és néha kicsit merünk örültek lenni, akkor abból csodajó dolgok születnek, amivel elsősorban a nézőket, de a kollégákat is meg lehet örvendeztetni.

- Kicsoda Papp Melinda, és mi van számodra a bábszínházon túl?

- Debrecenben születtem, szüleim egy Debrecen melletti kisvárosban élnek. A debreceni Ady Endre Gimnázium drámatagozatán végeztem, egyértelmű volt számomra középiskolában, hogy a színház lesz az életem egyik hajtóereje. Akartam lenni műfordító, dramaturg, rendező, színész. Gimnázium után aztán végül nem a színészet felé indultam, hanem magyar-német szakon végeztem egyetemet. Diploma után rögtön a debreceni Vojtina Bábszínházban kezdtem el dolgozni. Sok közöm nem volt addig a bábszínházhoz, ott tanultam meg mindent a gyakorlatban. Nagyon jó társulattal dolgoztam együtt, rengeteget segítettek. Kurzusokra, táborokba jártunk, a gyakorlatban sajátítottuk el a mesterséget. Közben a Színművészeti Egyetemen elvégeztem a színházelmélet-drámapedagógia szakot. Tanítottam a volt iskolámban a drámatagozaton német nyelven színjátszást és drámatörténetet, egyetemi színpadosokkal dolgoztam nagyon sokat trénerként meg színészként. Úgy gondoltam, nem szabad belekövesedni a kőszínházba (szó szerint) és csak a biztonságos dolgokat csinálni, hanem bele kell ugrani a mélyvízbe. Ha rosszul csinállok valamit, vagy nem tudom megcsinálni, azt is vállalni kell. Nagyon sokan nem merik vállalni. Engem pont ez érdekelt. A debreceni Színláz Társulattal egy nagyon jó munkakapcsolat alakult ki, a mai napig visszajárok hozzájuk. Közben újságot írtam, napilapokban jelentek meg színházkritikáim és a Bábosházi Figyelő főszerkesztője voltam. Szabadidőmben szintén csinállok néhány dolgot. Most éppen elkezdtem a KRESZ-t, nyárra jogosítványt szeretnék szerezni. Tai-chi-zom kilenc éve, Pécssett is egy nagyon jó csapatot találtam, ahol fejlődök. Sokat utazom, már csak azért is, mert a szüleim, meg a barátaim nagy része az ország másik végében él, illetve vízitúrákra és a hegyekbe kirándulok. A Bóbitával is folyton mozgásban vagyunk. Fennmaradó szabadidőmben olvasok, színházba, moziba járok, nyelveket tanulok.

- Milyen rövid és hosszú távú szakmai tervek foglalkoztatnak?

- A Bóbitában április 24-én mutatjuk be *Az ablak* című előadást, ami **Háy János** művéből készül, **Tóth**

Zoltán

rendezésében, ebben én is játszom. Nagyon izgalmas kihívás számomra, mert ifjúsági bábelőadásban még nem játszottam. Az Álomzug Társulással, amit a pécsi nézők már láthattak a Bóbita Bábszínházban,

Tóth Krisztina

bábos barátnőmmel egy újabb előadásra készülünk, a

Szóló szőlő, csengő barack, mosolygó alma

címűre, aminek Kriszta ötletei alapján én írtam a szövegét és fogom rendezni, Kriszta pedig játszani. Szakmailag nagy vágyam, hogy valamikor egy szőlőjátékot csináljak, magyar vagy német nyelven. Egy közösségi embernek a szőlőjáték a legnagyobb kihívás...